

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 27^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15—31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1034

ΠΟΥ ΖΩΜΕΝ;

Πού ζώμεν; Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος; Εἰς τὰς ἀναγεννηθείσας Ἀθήνας τοῦ παρελθόντος; Εἰς τὴν πόλιν ποῦ φρουρεῖ ἄγρυπνος αἰῶνας τώρα ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς; Εἰς τὴν χώραν τῶν μενεξεδένιων κυματιστῶν βουνῶν καὶ τῶν θαυμασιῶν δύσεων. Εἰς τὸ ἄστυ τὸ δοξασμένον μὲ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν καὶ τὴν αἰώνια γελαστὴν φύσιν;

Ἡ εἰς καμμίαν ἀγρίαν καὶ ἀπολίτιστον χώραν τῆς Ἀφρικῆς, εἰς κανένα χωρὶὸ Ζουλοῦ καὶ Ὀττεντότων, εἰς πόλιν ἀγρίων καὶ βανδάλων, ποῦ δὲν ὑπάρχουν νόμοι, ἀρχαί, ἐξουσία, ἡ ὁποία νὰ ἐξασφαλίξῃ ἂν ὄχι ἄλλο τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν μας!

Ἐνας βασιλεὺς δολοφονεῖται ἀπὸ ἓνα ἀνθρώπινον τέρας, ἡ χώρα ὀλόκληρος συγκλονίζεται ἀπὸ τὰ βαθύτάτά της θεμέλια, ἓνας λαὸς βυθίζεται εἰς τὸ πένθος, χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὔτε σοσιαλιστάς, οὔτε πολιτικούς ἐπαναστάτας, οὔτε ἀλκολικούς, οὔτε κηκούργους ἐξ ἐπαγγέλματος.

Καὶ ἐνῶ τὸ μεγάλο καὶ εὐγενὲς θῦμα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς δὲν ἐτάφη ἀκόμη, ἔχομεν ἄλλο θῦμα, τὴν Χαρίκλειαν Καμβουκίδου, μέσα εἰς τὴν ἀθηναίων τῶν εἴκοσι δύο τῆς ἐτῶν, ποῦ δὲν ἔβλαψε ποτὲ κανένα, ποῦ μόνον καλωσύνην καὶ μειδιάματα ἐσκόρπιζε γύρω του, ποῦ ἀφῆκε τὴν ὡς χθὲς Τουρκικὴν ἐπαρχίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἀνατραφῆ γιὰτὶ ἐδιψούσε πολιτισμὸν καὶ μύρωσιν τελειότεραν γιὰτὶ

ἤσθάνετο ὅτι κάτι ἔκρυβε μέσα του, ποῦ μὲ καλλιέργειαν καὶ μελέτην ἤμπορούσε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ δώσῃ πλουσίαν ἀνηθσιν.

Δὲν ἐφάντάσθη βέβαια τὸ δυστυχισμένον πλάσμα ὅταν ἤρχετο εἰς τὸν τόπον τῶν φώτων, ποῦ φέρει καὶ τώρα ὡς ἔμβλημα τὸ ἱερὸν πτηνὸν τῆς Παλλάδος, ὅτι θὰ ἔχανεν ἀδίκαια καὶ ἀνύποπτα τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθησαν καὶ οἱ ἀπολίτιστοι Τοῦρκοι τῆς πατρίδος της. Δὲν ἐφάντάσθη ἡ δυστυχὴς ὄρφανὴ ὅτι τῆς ἦτο προτιμότερον νὰ θάψῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της κάθε ὄνειρον προοδου, κάθε ἰδανικὸν ζωῆς ἀνωτέρας καὶ πλέον πνευματικῆς, κάθε ἐλπίδα εὐρυτέρου δρίζοντος παρὰ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον ἀδελφὸν καὶ προστάτην, τὸν πολιτισμένον αὐτὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἐπίστευεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα παρῆχεν ἀσφαλὲς ἄσυλον ζωῆς εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Ἄλλὰ καὶ ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς ὄλας καὶ ὄλους ποῦ τὴν ἐγνωρίζαμεν καὶ τὴν ἀγαπούσαμεν ἤμπορούσε νὰ φοβηθῆ, νὰ ἀνησυχῆσῃ, νὰ ὑποπτευθῆ τὸν κίνδυνον, ποῦ τὴν ἐπερίμενε, τὸ ἀδίκον τέλος ποῦ τῆς ἐπεφύλασεν ἡ μαύρη της τύχη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφροντισία τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν.

Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλον, πλουσία καὶ πολυτάλαντος δὲν ἦτο, ἐχθροὺς δὲν εἶχε, ἀνόητη καὶ ζωηρὰ δὲν ἦτο, ἐκλεκτικὴ καὶ αὐστηρὰ εἰς τὰς σχέσεις της ἦτο, ἀντιζηλίαις καὶ πάθη δὲν εἶχε. Πῶς λοιπὸν νὰ ὑποπτευθῆ κανεὶς τὸν κίνδυνον, πῶς

νά φοβηθῆ διὰ τὴν ζωὴν της, πῶς νὰ προλάβῃ κακὸν δι' ὅλους μας ἀνύπαρκτον, μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ ἔγινε.

Ἄλλ' ὅ,τι ἡμεῖς δὲν εἶχαμεν λόγον νὰ ὑποπτευθῶμεν, ἡ δυστυχὴς κόρη εἶχε φοβηθῆ, ὅταν ὁ ἀλήτης αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ τῆς γράψῃ καὶ νὰ τὴν ζητῆ εἰς γάμον. Καὶ ἂν κατ' ἀρχὰς ἐγέλασε μὲ τὴν παραφροσύνην του, ἔπειτα ὅμως αἱ ἐπίμονοι ἐκδηλώσεις τοῦ δῆθεν πάθους του, τὴν ἠνάγκασαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νὰ ἀποταθῆ εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καταγγέλλουσα τὸν ληστήν, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπε νὰ ζῆ ἄνετα, τὴν ἐφαντάσθη πλουσίαν καὶ ἤλπισε νὰ τὴν ἐκβίβασῃ εἰς γάμον καὶ γίνῃ καὶ αὐτὸς εἰς βάρος της πλούσιος καὶ κύριος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς λοιπὸν καθ' ἣν ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη καὶ ἀντὶ νὰ ἀπελάσῃ ἀμέσως τὸν κακοῦργον, τὸν παρέπεμψεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφῆκε μετὰ δύο ἡμέρας ἐλεύθερον, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς αἱ ἀρχαὶ Ἀθηνῶν φέρουν ἀκεραλίαν καὶ ἀμέριστον τὴν εὐθύνην τοῦ κακοῦργήματος.

Τρεῖς ἀκόμη ἡμέρας πρὸ τῆς ἀγρίας δολοφονίας ἡ κόρη ἀνέθεσεν εἰς ἐδῶ συγγενῆ της νὰ ζητήσῃ καὶ πάλιν τὴν προστασίαν τῆς ἀστυνομίας, διότι αἱ ἀπειλὰὶ τοῦ διώκτου της ἐγίνοντο ἐπιτακτικώτεροι. Ἡ ἀστυνομία ἐν τούτοις τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον, χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῆ.

Ἡ ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως τῶν ὑπόπτων προσώπων, καὶ ἡ μὴ ἀπλοποίησης τῶν δικτυώσεων τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἀλητῶν μεταβάλλουν τὴν χώραν μας εἰς τόπον βάρβαρον, ἀγριον καὶ ἀπολίτιστον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια οὔτε περιουσίας, οὔτε ζωῆς.

Καὶ ἐν τούτοις μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους κλάδους λέγομεν ὅτι ἀναδιοργανώνομεν καὶ τὸν ἀστυνομικὸν μὲ ἀναμορφωτὰς τοὺς Ἰταλοῦς. Ἄλλὰ τί ἔκκαμαν οἱ κύριοι αὐτοὶ τώρα ἕνα ὀλόκληρον ἔτος εἰς τὴν πόλιν μας, ἀφοῦ δὲν κατῴρθωσαν νὰ διοργανώσουν οὔτε τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν διὰ νὰ προφυλάττῃ τὴν ζωὴν μας, τώρα ποῦ ἐπλημμύρησαν τὴν πόλιν μας κάθε εἶδους ἀλήται, δῆθεν διὰ νὰ ὑπηρετήσουν εἰς τὸν στρατόν.

Καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μας, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς δράσεως, δὲν ἔπρεπε νὰ στρέψῃ μὲ γενναῖα καὶ ἐξοντωτικὰ μέτρα τὴν προσοχὴν του κατὰ τῶν ἀλητῶν αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς ἐξορίζῃ ἀμείλικτα, ὅχι μόνον ὅταν ἐγγράφως ἀπειλοῦν φόνους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ὑποπτοί;

K. PAPPEN

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ

Οἱ θρόνοι τῶν βασιλέων, ὅσον καὶ ἂν σκεπάζονται ἀπὸ πορφύραν καὶ χρυσόν, ὅσον καὶ ἂν περιβάλλονται ἀπὸ τὸ ἀκτινωτὸν τοῦ στέμματος, συγγενεύουν πολὺ συχνὰ μὲ τὰ ταπεινὰ ἐδώλια τῶν καταδίκων.

Ὁ θρόνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀνέλθει ἡ βασίλισσα Ὀλγα πρὸ πεντηκονταετίας περίπου ἦτο θρόνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀθῶα κατάδικος εἶχε μόλις ἀπομακρυνθῆ ἡ πρώτη βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων Ἀμαλία.

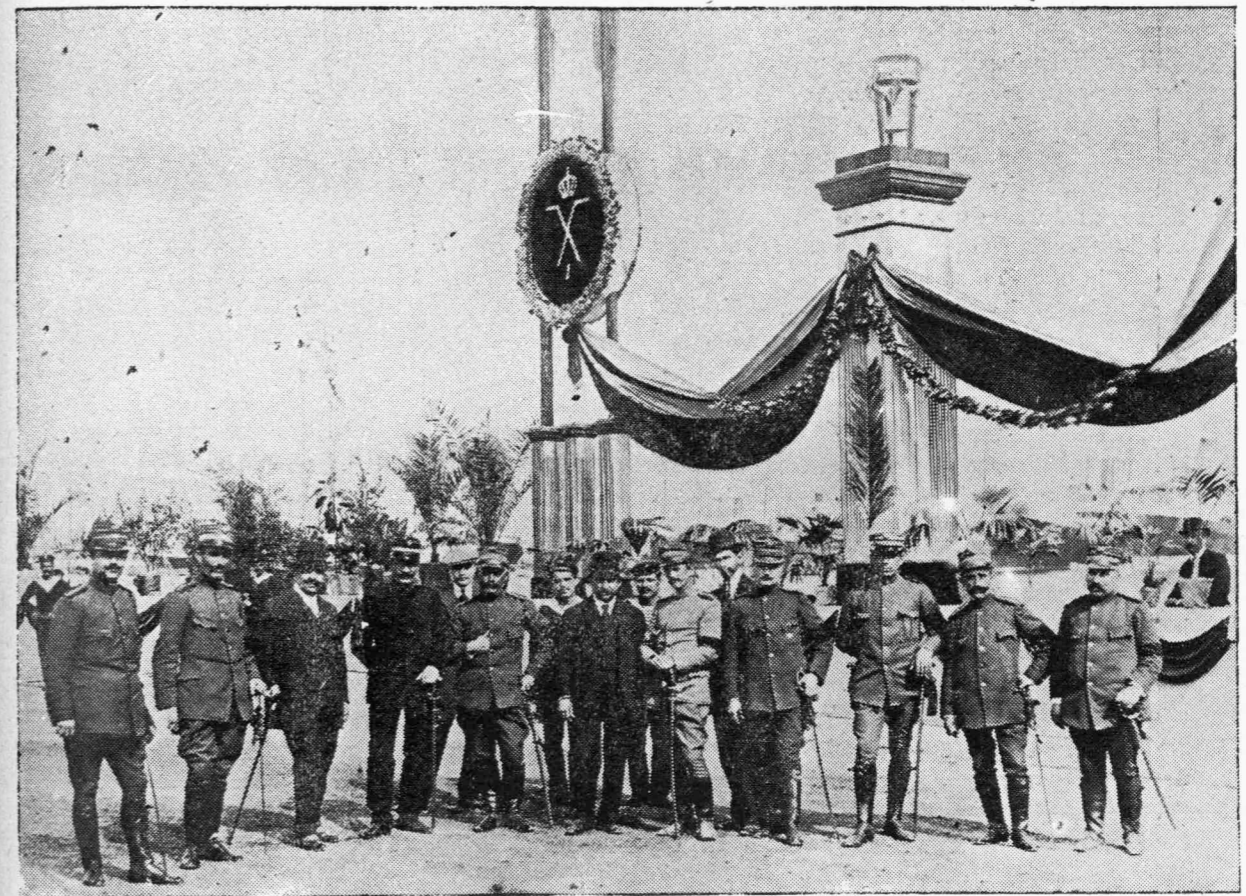
Μὲ ποῖαν λοιπὸν πραγματικὴν ἀγωνίαν εἶχεν ἀναβῆ ἡ ὠραία καὶ νεκρὰ Ρωσὶς πριγκίπισσα τὸν θρόνον αὐτόν! Ἀπὸ τὴν ὑπερβόρειον πατρίδα της ὅπου ἐξεκίνησε μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὰ μυθικὰ παλάτια τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ἀπὸ τὸν Τσάρον πατρός της, ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν δυναστείαν τῆς τότε ἀπολύτου Ρωσικῆς κυριαρχίας, ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν θερμοκήπιον τῶν πριγκιπισσῶν τῆς Πετροπόλεως, τοῦ ὁποῖου ἦτο τὸ ὠραιότερον στόλισμα, ἡ βασίλισσα Ὀλγα εὐρέθη ἔξαφνα εἰς μίαν χώραν μικράν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη τὸ μῖσος πρὸς τὴν πρώτην δυναστείαν.

Μία βασίλισσα νέα καὶ ὠραία ὡς αὐτή, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶχεν ὑποδεχθῆ μὲ δάφνες καὶ μὲ μῦρτα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀγαπήσει καὶ παθήσει τὴν εὐτυλίαν καὶ τὸν θρίαμβον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, εἶχεν ἐξορισθῆ ὡς κατάδικος. Παντοῦ εἰς κάθε γωνίαν τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ ὑπῆρχαν θερμὰ ἀκόμη τὰ ἔγνη τῆς ἀποβλήτου, εἶχαν ἀποτυπωθῆ τὰ δάκρυα καὶ αἱ στιγμαὶ τῆς ἀγωνίας τῆς ὠραίας ἐξορίστου.

Τὸ στέμμα τὸ ὁποῖον προσεφέρετο λοιπὸν εἰς τὴν νεκρὰν βασίλισσαν ἔκρυπτε περισσοτέρως ἀκάνθας ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ ἡ ἀλουργίς, ἣν περιεβλήθη τὸ ἡγεμονικὸν της παράστημα εἶχε μεταβληθῆ εἰς χιτῶνα Νέσσου διὰ τὴν ἀτυχή προκάτοχόν της.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡ βασίλισσα Ὀλγα ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐφόδιον πολῦτιμον διὰ τὴν νέαν της ζωὴν, ὅχι τὸ κάλλος καὶ τὴν νεότητά καὶ τὰς περγαμηνὰς τῆς ὑψηλῆς Τῆς καταγωγῆς, ὅχι τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ τὸν σταυρὸν τῆς Χριστιανῆς γυναικός.

Δὲν εἰξεύρω ἂν εἰς κανὲν ἀπόκρυφον μέρος τῶν ἰδιαιτέρων της διαμερισμάτων ὑπάρχει ἢ ὅχι ἡ εἰκὼν τῆς Ἀμαλίας. Εἰξεύρω ὅμως ὅτι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι της ὑπῆρχε ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, τῆς μάρτυ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ρος βασίλισσας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάνει ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου.

Εἶχεν ἀρχεῖ ἡ βασίλισσα Ὀλγα προαίσθησιν κάποιου μαρτυρίου, τὸ ὁποῖον τῆς ἐπεφύλασσαν ἡ τύχη, εἶχε προμνηστεύσει ὅτι τὸ μέλλον θὰ ὑπέβαλλε τὴν χριστιανικὴν ψυχὴν της εἰς τὸ σκληρότατον τῶν μαρτυρίων, ὥστε νὰ ὑποβάλλεται καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἀσκησιν τοῦ πόνου, τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας μὲ τὸ θέαμα τοῦ ἀτυχοῦς θύματος τῶν Γάλλων πατριωτῶν.

Διότι τί σημαίνει, ἂν χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντλητον καλωσύνην καὶ πατριωτικὴν ἀταπάρνησιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὁ κλονισθεὶς πρὸς στιγμὴν θρόνος δὲν ἔπεσε καὶ δὲν κατεβραβεῦθη. Τί σημαίνει, ἂν χάρις εἰς τὴν ἰδικὴν της ταπεινότητα καὶ πραότητα καὶ ἀνεξικακίαν οἱ δεσμοὶ ποῦ συνείχαν τὸν λαὸν μετὰ τοῦ θρόνου δὲν ἐθραύσθησαν. Τί σημαίνει ἂν τὸ γλυκὺ μειδίωμα τῆς χριστιανῆς γυναικός ἐσκέπαζε τὰ ἔγνη τῶν δακρύων τῆς πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δοκιμασθείσης βασι-

λίσσης! Ἐφερε τὸν σταυρὸν της μὲ καρτερίαν, ὡς μεγάλη χριστιανή, ποῦ ἐσυνείθισε νὰ ζῆ περισσότερο μὲ τοὺς πονοῦντας, παρὰ μὲ τοὺς εὐτυχεῖς, ποῦ εἶχε πάντοτε ἐμπρὸς της τὸν μεγάλον καὶ γλυκὸν τῆς θρησκείας μάρτυρα, μὲ τὸν ἀλτροῦισμόν καὶ τὴν ἀταπάρνησιν ὡς κύριον τῆς ζωῆς της σκοπὸν.

Θρόνος της δι' αὐτὸ ἔγινεν ἡ καρδιὴς ὄλων, ὅσους ἐπεριποιήθη πάσχοντας ὅσους ἐνίσχυσε καὶ ἐπαρηγόρησε κατὰ τὰς δυσκόλους τῆς ζωῆς των στιγμάς, ἀλλὰ καὶ ὄλων ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν καὶ ὡς βασίλισσαν καὶ ὡς γυναῖκα. Στέμμα της πολῦτιμον καὶ ἀναφάρτερον ἔγινε τὸ ἀκτινωτὸν ποῦ σκορπίζει γύρω της τὸ μητρικὸ πονετικὸν βλέμμα της καὶ ἡ ὠραία χριστιανικὴ ψυχὴ της. Τὸ στέμμα αὐτὸ καὶ τὸν θρόνον αὐτόν δὲν ἀφαιροῦν κανεὶς θάνατος καὶ καμμία γηινὴ ἐξουσία. Ἡ βασίλισσα Ὀλγα θὰ μείνῃ δι' αὐτὸ πάντοτε ἡ καλὴ μας βασίλισσα, ἡ ἀπλὴ καὶ ἀγαθὴ ὡς παιδίον, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη χριστιανὴ καὶ ἀγία σύντροφος τοῦ μάρτυρος βασιλέως.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐλέχθη πολυτρόπως ὅτι ἡ μιὰ χεὶρ, ἡ ὁποία κατέφερε τὸ θανατηφόρον τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μητρὸς Πατρίδος, εἶνε χεὶρ ἐνὸς ἀνισορόπου. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ συγκρατήσαν τὸν Ἑλληνικὸν νοῦν εἰς τὴν ἰσοροπίαν εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φρικώδους πράξεως.

Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μητρὸς Πατρίδος, λέγω. Ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς καὶ ἔδρα τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν καρδία τοῦ Σεπτοῦ καὶ συνετοῦ καὶ μεγάλου καὶ ἀνεξίκακου Βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Α' ἐνέκλειε τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν τῷ συνόλω του. «*Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου*», εἶπεν ὁ συνετὸς Βασιλεύς. Καὶ τὸ σφόν αὐτὸ ἐμβληματὶ Του διαλάμπει μεταξὺ τῶν ἐμβλημάτων ἄλλων τῶν μοναρχῶν τῆς γῆς. Βάσις του εἶναι ἡ ἀγάπη, καὶ ἀγάπη ἱερά, χριστιανική, ἀγάπη ζητούμενη παρὰ ἀρχόντος κυβερνήτου ἀπὸ τὸν κυβερνούμενον λαόν, ὅχι δέος ἐπιβλαβὲς ὑπὸ δεσποτείας· ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν ὁ ἐνανθρωπήσας καὶ φωτίσας τὸν Κόσμον Θεός: «*Ἐγὼ φίλους ἐκάλεσα ὑμᾶς οὐχὶ δούλους*». Ἀγάπην ἐζήτησε παρὰ τοῦ λαοῦ Του ὁ ἀείμνηστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ Βασιλεύς, καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἔλαβε καὶ μένει ἀναφαίρετον Αὐτοῦ κτῆμα εἰς τὴν αἰωνιότητα. Τὸν λαόν μου ἔχω εἰς τὴν καρδίᾳ μου ἔλεγεν, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδίᾳ ἐκάστου ἀτόμου τοῦ λαοῦ Του ἠσθάνετο εἰς τὰ στήθη του τὸν ἀντίκτυπον τῆς ἰδικῆς Του ὑπερήγου καρδίας.

«*Θνήσκε ὑπὲρ Πατρίδος*.—Τὰ πάτρια φίλει. —Τὸν Βασιλέα τίμα· πατὴρ γὰρ ἔθνος ὁ Βασιλεύς ἐστίν.» μᾶς διδάσκουν τὰ Ἑλληνικά μας γράμματα ἀπὸ τῶν πρώτων μαθητικῶν ἐδωλίων. Καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ Θεία Πρόνοια ἔδωκε Βασιλέα συνετὸν, κυβερνήτην δεξιόν, ἀριστον, πατέρα φιλόστοργον τῆς μεγάλης Πατριαρχικῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐμόχθησε καὶ ποτήρια ἐποίησεν, μετὰ χριστιανικῆς καρτερίας πάντοτε, ὡς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ ὑπὲρ ἐνὸς μεγάλου ἰδεώδους ὑπομείναντες καὶ παθόντες, ὡς οἱ σώφρονες Πατριάρχαι καὶ ἡγήτορες καὶ κυβερνήται φυλῶν καὶ λαῶν, οἱ μετὰ τῆς ἀπὸ τῆς μεγάλης ψυχῆς των ἀπορροούσης ἰσχύος ἐγκαρδιούμενοι, καὶ ἀναμείναντες τὴν ὀρίμκυσιν τοῦ χαρακτῆρος, τὴν μόρφωσιν τῆς καρδίας τῶν φυσικῶν ἢ πνευματικῶν των τέκνων, τῶν ὑπηκόων των, ἢ καὶ τῶν ἀντιφρονούντων, καὶ τῶν ἀντιπάλων των. «*Τὸν Βασιλέα τίμα· πατὴρ γὰρ ἔθνος ὁ Βασιλεύς ἐστίν*». Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀρχαὶ καὶ παρχδόσεις μας. Πᾶν τὸ μὴ σχετιζόμενον μὲ τὰ

πάτρια καὶ τὰς ἀρχὰς μας εἶναι ξένον. Πᾶν τὸ βάρβαρον καὶ ἐκφυλὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν δὲν ἔχει θέσιν μὲσα εἰς τὴν πολλὰ συμβολίζουσαν Ἑλληνικὴν σημαίαν, τὸ σύμβολον τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς τέφρας τοῦ ἀρχαίου, τοῦ ὁποίου τὴν θεωρητικὴν φιλοσοφίαν ἐμπράκτως ἐδίδασκεν εἰς τὸν νεώτερον Κόσμον διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς αὐτὸν ἐγνώρισε. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἄλλως πως δυνατόν, ἢ ὡς ἐπανειλημμένως ἐγράφη ὅτι ἐκφυλὸν παράφρονος χεὶρ ἐβύθισεν εἰς τὴν αὐτὴν θλίψιν τὴν ἑκατομμύρια λαοῦ ἐν ἀπὸ τὰ καταχθόνια πλάσματα τὰ ὑποδουλωθέντα ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ γινόμενα ἔρμια τῶν πονηρῶν του ἐμπνεύσεων, τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς φυλὴν καὶ μὴ ἔχοντα πατρίδα, ἀλλ' αἰσχύνοντα τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωποκτόνου πονηροῦ πνεύματος ἐμπνεόμενος καὶ φονεύων τὴν ζωὴν, δὲν φονεύει ὅμως καὶ τὴν μνήμην. Ἡ ἀγαθὴ μνήμη εἶναι ἡ παρακολουθοῦσα καὶ πέραν τοῦ τάφου, ἡ ὑψουμένη στήλη ὅπου γράφεται μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ φέροντος αὐτὴν εἰς παράδειγμα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Ὁ συνετὸς τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'. ἀφῆκε μνήμην, παραβλαβόμενὴν μὲ τὴν τῶν ἐνδοξοτέρων μόνον Βασιλέων, ἐξ ὧν γνωρίζει ἡ Παγκόσμιος Ἱστορία. Ὅτι ὁ Ὑψίστος εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε, τῇ εὐδοκίᾳ Του πάντοτε, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ ἡμισυ αἰῶνα μὲ καρτερίαν καὶ τέχνην καὶ ἡρωισμόν ψυχῆς ὅχι ἐκ τῶν συνήθων. Ὁ μακρὸς δρόμος τὸν ὁποῖον ἔτρεξεν, ἄλλοτε φαινόμενος ροδοσπάρμενος καὶ ἄλλοτε ἀκανθοπλεγμένος, τὸν ἔτρεξεν ἡρωικῶς, μὲ ὑπομονὴν καὶ σύνεσιν ἀρχόντος τῶν Πατριαρχικῶν χρόνων. Τὸν ὕκρον τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἐτήρησε πιστῶς, μὲ αὐταπαρνησίαν καὶ αὐτοθυσίαν Μάρτυρος. «*Ὡστε τὸν δρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε*» συμπάθων, συμπονέσας μετὰ τοῦ λαοῦ Του, πικρανθείς, παριδὼν τὰς ἐλλείψεις, θαυμαστός καὶ λατρευτός εἰς τὸν λαόν Του γενόμενος, δικαίως καὶ τὸν «*δικαιοσύνης στέφανον*» ἀπεκόμισε. Τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ Του ἐζήτησε, καὶ ὀλίγοι, ὀλίγοι φαίνονται εἰς τὴν Ἱστορίαν βασιλεῖς ἀποκτηθέντες τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ των, καὶ μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων τὴν πρώτην ἴσως κατέχει θέσιν ὁ καὶ πέραν τοῦ τάφου εὐλογημένος καὶ ἄληστος τὴν μνήμην, Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Α'.

Τὸν ἡμισυ αἰῶνα τῆς βασιλείας Του, τὸν ὁποῖον στολίζουν καὶ ἡμέραι λαμπροῦ ἡλίου

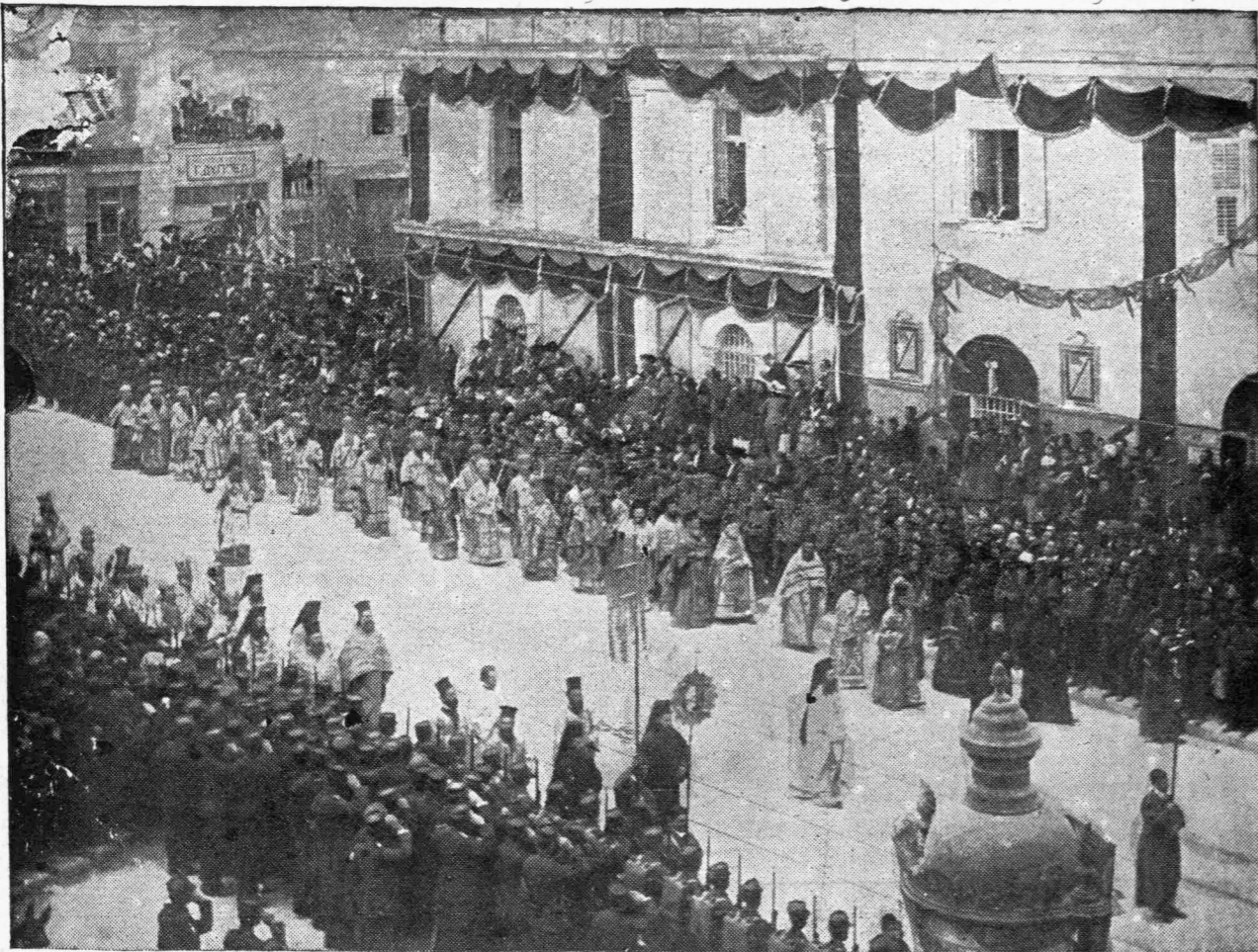
ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΥ

ἀλλὰ καὶ ἡμέραι συνεφώδεις, ἐξαιρούσαι τὴν δεξιότητα καὶ μεγαλοφυΐαν τοῦ συνετοῦ Βασιλέως, στέφει τὸ Μαρτυρικὸν Του τέλος εἰς τὸ ὑποῖον διαφαίνονται τρεῖς μεγάλοι τῆς ἀνθρωπότητος ἐποχῆς.—Πιστὸς φρουρὸς τῶν δικαίων τοῦ Βασιλείου Του φαίνεται πίπτων ὡς ὁ Κόδρος· ἀλλὰ καὶ ὡς ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Πιστὸς καὶ ἐκεῖνος, ἐμάχετο παρὰ τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ, ὡς λέων ἀτρόμητος, καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐπίσης ἐπλήγη. Τὸ προσκύνημα δὲ τὸ ὁποῖον ἔγινεν εἰς τὸν Σεπτὸν Νεκρὸν Βασιλέα, δύναται μόνον νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ πρὸς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. Καὶ πρὸ τοῦ Νεκροῦ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διήλθεν ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς προσκυνῶν μὲ εὐλάβειαν καὶ πόνον.

Ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ Του καὶ ἠξιώθη ὅ,τι ἐπόθησε: Τὴν Ἑλλάδα μεγαλυνομένην, τὸ σκῆπτρον Του κρατυνόμενον, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, τὸν Ἰῶν καὶ Διάδοχόν Του νικηφόρον καὶ δαφνοστεφῆ. Δὲν

εἶδε τὴν πόλιν τῆς ὁποίας ἡ κατάληψις εἶχε προξενήσῃ τὴν χάριν εἰς Αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μέγας Μωῦσης δὲν εἰσήλθεν εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Ἀπέθανεν ὅμως ἤρεμος, προιδὼν τὸ μακρὸν, μακροτάτον μέλλον. Διάδοχός του ὑπῆρξεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διὰ τὰς μάχας καὶ τὰ τρόπαια τοῦ ὁποίου ἡ Ἁγία Γραφή διηγεῖται τὴν ἀξιοθαύμαστα, διὰ τὴν φρόνησιν καὶ καλὴν διοίκησιν τὴν παραδειγματικὰ.

Διάδοχον τοῦ αἰδίου καὶ ἀειμνήστου Βασιλέως ὁ Ὑψίστος ἔδωκε τὸν Στρατηλάτην Κωνσταντῖνον, εὐλογήσας τὴν ὁδόν Του πρὸ τῆς βασιλικῆς εἰσέτι στέψεως. «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;*» Αὐτὸς ὁ Μέγας Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ, ὅπως Κωνσταντῖνος ὁ Β' τῇ δυνάμει Του, τὴν ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ καταβιβάσθησαν σημαίαν ὑψώσῃ καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων ἐκείνων τῶν ἱερῶν «*τῆς πόλεως τῆς Θεοτόκου*», τῆς περιαλήτου καὶ περιμαχῆτου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Μωῦσης χαραξάς

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΟΛΟΧΡΥΣΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΘΕΙΑΝ

Και ένας από ήμας, έπωφελούμενος τής αγνοίας τής γλώσσης μας από τους ξένους, τούς είπε, με τήν πεποίθησιν, ότι δέν θά έννοηθῆ :

— "Αμ τί νομίζατε, βάρβαροι ; Γεμῆστε τώρα τό μάτι σας μεγαλειόν !...

Και πραγματικῶς ἐγέμιζε μεγαλειόν τό μάτι ἀπό τό θέαμα ἐκεῖνο.

Δέν ὑπῆρχαν χρώματα κτυπητά και στολαι ιδιόρρυθμοι και σπαθιά και φοῦντες. Ὑπῆρχε βαρύ, δυσκίνητον, δύσκαμπτον, αυτοκρατορικόν μεγαλειόν, τό μεγαλειόν τοῦ παλαιοῦ βυζαντινοῦ καιροῦ, τό ὁποῖον ἐξέπληττε τότε τήν Ἀνατολήν, ὅπως ἐξακολουθεῖ ἀκόμη και σήμερα νά ἐκπλήττη τήν Δύσιν.

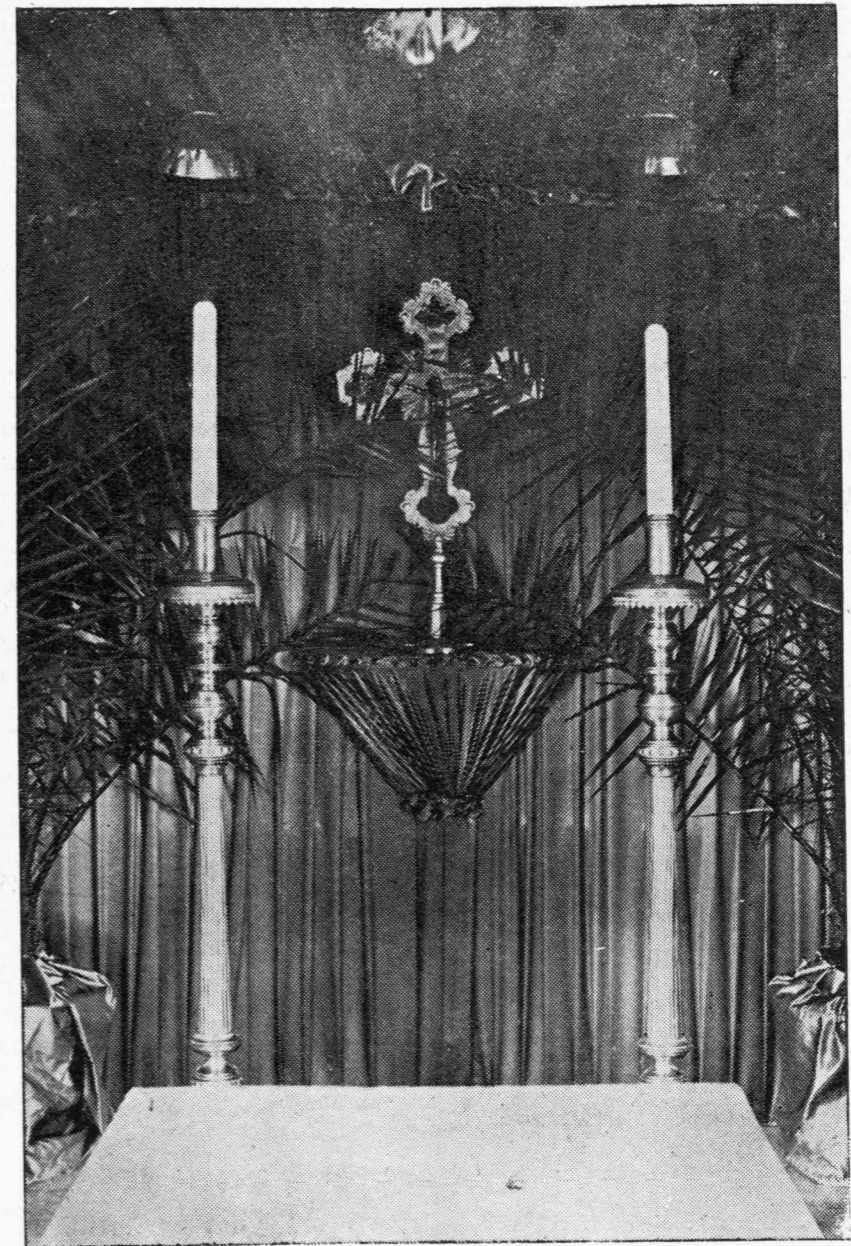
Ἐμπρός εἰς τό μεγαλειόν αὐτό αἰσθάνεσαι, θνητέ, νά σοῦ λυγίζου τά γόνατα, και ὅταν οἱ ἐξήντα ἀρχιερεῖς ἐγονάτισαν διά ν' ἀκούσουσαν τήν εὐχήν, εἶδαμεν μίαν στιγμὴν νά

κατεβαίνου με σεβασμίν ὅλα τά κεφάλια πρὸς τά κάτω.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δέν ἦσαν χρώματα κτυπητά, και σπαθιά και φοῦντες.

Ὑπῆρχεν ὅμως φῶς και γραμμή. Διότι αὐτή ἡ μεγάλη ἱερατική στολή τής ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, αὐτά τά βαρεῖά και ἀλύγιστα φορέματα ἔχου γραμμήν, τήν κλασσικήν πτυχὴν ποῦ κατεβαίνει ὡς αὐστηρὸς Δωρικὸς στῦλος πρὸς τά κάτω, και φῶς, τό χρυσάφι, τό ὁποῖον φαντάζει μέσα εἰς τό ἡμίφως τής ἐκκλησίας και ἀντανακλά εἰς τό ἀπλετόν φῶς τοῦ δρόμου.

Οἱ ἐξήντα ἀρχιερεῖς ἐκείνην τήν στιγμὴν ἀντιπροσώπευαν τήν ἔνδοξον ἱστορίαν χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν. Ἐνεφανίζοντο εἰς τόν Ἀθηναϊκόν ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ με τήν ἴδιαν μυθικήν πολυτέλειαν και ἐπιβολήν, με τήν ὁποῖαν ἐνεφανίζοντο ἄλλοτε κάτω ἀπό τούς ἀχανεῖς θόλους τής Ἀγίας Σοφίας, ὅταν

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΩΦΟΥ

στράτων, μία έορτή παιδική, όμοία με την ιδιική μας του Λυκείου κατά τας έορτάς των Χριστουγέννων, με προσθήκην όμως και τροφίμων και χρημάτων δια τας μητέρας, όφείλονται εις την πρωτοβουλίαν της κ. Κομανού, αντιπροέδρου της υπό την προεδρείαν της κ. Τσάμη Έπιτροπής των Κυριών προς περίθαλψιν των οικογενειών των έπιστράτων.

Αί ώραι τας όποίας επέρχσα μαζή των μέσα εις την γαλήνην της ανοιξιάτικης—έν και εις την καρδιά του χειμῶνος—φύσεως, μέσα εις ένά αληθινόν πκνηγύρι από ώραϊα λουλούδια και κελαθήματα πουλιών και μικρών παιδιών μαζή μου έμεινεν ανεξάλειπτος.

Τό Bulkeley προάστειον ειδικώτερα των Άγγλων καθώς φαίνεται και από τό όνομά του ένθυμίζει με την αρχιτεκτονικήν των επάκλειών του τῶ ώραϊα και όλοπράσινα προάστεια του Λονδίνου και προδίδει ακόμη την λκτρειάν των Άγγλων προς την ώραϊαν φύσιν των μεσημβρινών κλιμάτων, την όποιαν έννοούν να άπολαύσουν με τό μοναδικόν confort του Home, του όποιου ό λαός αυτός έχει τό μυστικόν.

Έλληνες όλίγιστοι εις τό Bulkeley. Μία φυσιογνωμία πολύ ένδιαφέρουσα εκεί είναι ή της κ. Άλδερσον, Κερκυραίας Έλληνίδος, ή όποία ένυμφεύθη τόν πλούσιον Άγγλον γεωκτήμονα κ. Άλδερσον.

Γεννημένη και αναθρεμμένη εις τό μουσικώτατον νησί του Ιονίου, ή κ. Άλδερσον είναι μουσική ιδιοφυία πρώτης γραμμής. Κατώρθωσε δέ μέσα εις την πεζότητα της έμπορικῆς ζωής του τόπου να σκορπίση γύρω της πολύ από την μουσικήν ψυχήν της και να ιδρύση μουσικάς συναυλίας με εκλεκτικότητα μοναδικήν προγράμματος.

Ένα βράδυ, χωρίς να τό περιμένω και πολύ εύρέθην προσκεκλημένη εις την δευτέραν Audition της χειμερινῆς περιόδου de la Societé de Musique de Chambre. Η κ. Άλδερσον μου έκαμε την ευγενή αυτήν έκκληξιν, τόσον περισσότερον ευχάριστον, διότι μου έδόθη ή ευκαιρία να άκούσω τόν νέον Άφεντούλν Ιον βιολί, μίαν Έλληνικήν δόξαν.

Τό πρόγραμμα περιελάμβανε Schubert, Tschetchowski και Borodin και έξετελέσθη με τόσην τελειότητα, ώστε να άποτελέση έν είδος μυσταγωγίας της τέχνης, εις την όποιαν με στενοχωρίαν παρετήρησα ότι πολύ περισσότεροι ήσαν οι ξένοι από τους Έλληνες. Άλλ' άδιάφορον! Άν ή κ. Άλδερσον έπιμένη, οι Έλληνες και οι Έλληνίδες θα τρέξουν εις τας ώραϊκῆς συναυλίας και θα είναι

αυτό ένα μεγάλο κέρδος δι' αυτούς και μία μεγάλη νίκη δια την μουσικοφιλον Κυρκυραϊαν κυρίαν.

K. PAPPEN

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Δέν μας άπασχολούν σήμερα ζητήματα έσωτερικής πολιτικής. Τό Διάγγελμα του βασιλέως προς τόν λαόν και ή παρουσίασις του προεδρείου της Βουλῆς είναι ζητήματα, τα όποια άπορρέουν φυσικά από την επελευθέρωσιν ένεκα του θανάτου του Βασιλέως Γεωργίου μετατροπήν των πραγμάτων.

Σήμερα ή προσοχή όλων μας στρέφεται προς την πρεσβευτικήν Διάσκεψιν, προς τας απαιτήσεις της Ιταλίας δια τα Ήπειρωτικά σύνορα και τας νήσους, προς την βουλιμίαν τέλος των μεγάλων, όπως καρπωθούν τας θυσίας, εις τας όποίας μας υπέβαλεν ό πόλεμος αυτός.

Κάθε ήμέρα που περνά φαίνεται να παρουσιάζη και νέας δυσκολίας, φαίνεται να κυοφορή νέας περιπλοκάς και νέους κινδύνους. Θα έχωμεν γενικήν διεθνή σύρραξιν, θα έχωμεν νέας άπογοητεύσεις και νέας πικρίας, αντί της χαράς και του θριάμβου, ό όποιος έπρεπε να χαρακτηρίξη τό τέλος του πολέμου αυτού.

Θά ύπογραφή γρήγορα ή ειρήνη και υπό ποίους όρους θα ύπογραφή; Όλα αυτά μετά τόν σπαρχμόν της έθνικῆς ψυχῆς δια τόν άδικον θάνατον του βασιλέως άποτελούν τόσα σημεία αγωνιάδους προσδοκίας, της όποίας δυστυχώς ή λύσις δέν φαίνεται και τόσον προσεγγίς.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Τα ανοιξιάτικα φαγητά, εάν άφαιρέσωμεν τα κρέατα και τα ψάρια μας παρέχουν μικρά έφοδια υπό έποψιν χορταρικών, Ή άγκινάρες εύρίσκονται εις τό τέλος των, τα ραδικία επίσης καθώς και όλες ή βραστές σαλάτες τας όποίας αντικαθιστώμεν με τα μαρούλια.

Ή άγκινάρες τώρα που μόνον τό σαρκώδες των μέρος έχουν, γίνονται au gratin πολύ νόστιμες και είναι ένα πιάτο εκλεκτό και υγιεινό. Τας βράζετε, τας σοτάρετε με βούτυρο, έχετε σάλτσα bechamel και τυρί παρμεζάνα, τας βάζετε μέσα εις σαγανάκι ή εις πιάτο, που πάει εις τόν φούρνον, έπειτα χύνετε μέσα την σάλτσα σας και από πάνω τό τριμμένο τυρί της παρμεζάνας και τό ροδιζετε εις τόν φούρνον. Γίνονται επίσης όμελέτα λειωμένες άμα βράσουν με βούτυρο και με νερό και έπειτα βαλμένες εις την όμιλέταν όταν την διπλώετε εις τό τιγάνι. Γίνονται και τιγανητές, άμα της βράσετε, της βουτήξετε εις αυγά, της άλευρώσετε και της τηγανίσετε μέσα εις πολύ πάχος. Γίνονται μουσακά με πάτους άγκινάρες βρασμένες με νερό και βούτυρο και πάτο κημά και έπειτα σκεπασμένες με παχητά σάλτσα bechmel εις την όποιαν βάζετε και δύο αυγά. Και γίνονται σαλάτα νερόβραστες, με λάδι και έληές, με κουκιά φρέσκα καθαρισμένα, με έληές και αυγά πυκτά κομμένα.